

Bezedna noc

Prago Union

Náhlejš poryv větru nadzvednul sukni městu z průchodu vyhnal špínu, se skřípěním roztočil mi nad hlavou rezavou značku zákaz vjezdu, pak sebral ze země mikroténovej pytlík a jedno kolečko s ním po náměstí prolít, než zmizel na proti mne přes šstreet v křoví a najednou hroboví ticho jakoby se nestalo nic, jen moje vlastní srdce skoro přestalo tlouct, zaltoukaj že jsou, v tu chvíli zbyl jsem na zemi z lidí jen já jeden vše jakoby skoprňelo pohledem upřeným mím směrem, polknul jsem na prázdno a ehm-ehm t rápnej moment nejsem oblečenej nemám ani hřeben tak jako nikdy přesto jsem se bez dech prohmatat, snad abych nahnal čas a případne i jemne zachápal, stejně ale vím že tu dneska večer nejsem náhodne, a to křoví o tom něco ví, moc hlasitě mlčí, potichu mne nutí nesměle do deje vkročit...

Když člověk ve dne spí, noci bejvaj bezedný a měsíc mlčí jakoby něco proved
a když jsou noci bezedný, kostlivci lezou ze skříní pořádaj ples na svejch hrobech
Když člověk ve dne spí, noci bejvaj bezedný a měsíc mlčí jakoby něco proved
a když jsou noci bezedný, kostlivci lezou ze skříní pořádaj ples na svejch hrobech

Jen v temnej města zákoutích se cejtím v bezpečí, čerstvej vzduch mi nesvědčí, jsem z neho nesvůj takže čí? náhli bezvětří zastavilo mojí plavbu nocí, na pustým náměstí se sprchuju v záři pouliční lampy,
na zastávce nikdo nestojí, jen z křoví vedle ní, je cejtít toluen a chcanky, na zemi noviny na kusy, přesto přečtu si o pánovy, co se nevrátil s duchodem z banky už víc jak měsíc o něm nikdo nic neví, zhruba tak dlouho jak to tady z toho křoví tak divně smrdí, a jak ten zápach síli kolem jdoucí akurát svoje xichty víc a víc křivý, nikdo se nediví, nikdo to totiž nestačí, a taky si už zvykli, a místí cajti to maj v p*či nikdo jim to nedá do přesčasu, a navíc tímhle tím rajónem nemaj trasu, jsou radši někde v teple, víš co do pohody, maximálne tak vobložit někoho vo prachy nebo body. Strážni anděle už taky vyklidili pole nebyli dost high aby přežili to tady dole, a měsíc mlčí jakoby něco proved jenom tiše žasne když proplouvá jako gondoliér kolem.
..

Když člověk ve dne spí, noci bejvaj bezedný a měsíc mlčí jakoby něco proved
a když jsou noci bezedný, kostlivci lezou ze skříní pořádaj ples na svejch hrobech
Když člověk ve dne spí, noci bejvaj bezedný a měsíc mlčí jakoby něco proved
a když jsou noci bezedný, kostlivci lezou ze skříní pořádaj ples na svejch hrobech

s na svezích hrobech

Obyčejný křoví na náměstí v metropoli, zelený v létě zimou holý, tisíce lidí kolem něho denně chodí, nebo jen o pár metrů dál na zastávce stojí, a je jasný že se necejtí nijak vinný ráno si prostě jenom dojdou pro noviny, vždyť smrt znají jenom z telky, to se jich netýká, šašci bez královny, ??vlastní lži bez prdelky?? každý má své starosti co připadají mu velké, posraný z vlastní důležitosti nosíme své slabosti jak šperky, a přitom nevidíme dál než na krok, neveríme dál než za hrob, chodíme z očima upřenýma na svoje nohy, v očích už se nezrcadlí ani kousíček oblohy, a tak ani nevnímáš jak barvy kolem blednou, jsme ale ještě pořád živý když už snáma ani mrtvý nehnou? ani zápach mrtvoly, nemůžeme si to dovolit, strácet čas, hlavu otočit, nebo se snad nedejbože dokonce i zastavit? nechali jsme se vlastníma ambicema ochočit, můžeme se modlit a nebo jít a něco v sobě změnit, něco se ale musí stát, když už i mrtvoly začnou mluvit...

(Dnes znepokojila pražany správa o nálezu mrtvého těla neznámého muže v křoví na Arbesově náměstí, podle stupně rozkladu, zde tělo muselo ležet několik měsíců)

Znáš ten pocit, když šelma oči přimouří, stíny se prodlouží, a seno se do příšeří pohrouží, kdo ví kolik z nás dneska v purpurových loužích doslouží, prece nikdo netouží, po ničem víc než ať se ten čas už tolik neplouží, a měsíc mlčí jakoby něco provede myslí si svoje když proplová jako gondoliér kolem...